

dveh ploščah je vidno označen veliki ideal: Slovenac i Hrvat, bratu brat. Tujec, ki ga sreča zanese na Vinico pred hišo Ivana in Ljudevita Tomšiča, ne bo razumel, kaj značita ti dve plošči. A vsak Hrvat in Slovenec bode snel pokrivalo z glave pred tema ploščama in bo čul v duhu svojem, kako se od brda do brda, od reke do reke, od Triglava do Balkana vse jače in jače ori divna in veličastna pesem iz bratskega zagrljaja pred lice celega sveta: Slovenac i Hrvat, za uvek bratu brat." Tako piše Deželič v uvodu; nato prehaja k stvarnemu označevanju obeh bratov, vsakega posebe, a nazadnje ju primerja med seboj ter pravi: „Njuno delo je prevejal en duh, delo jima je teklo paralelno, bila so leta, ko sta izdavalala skoro enaka dela z enakimi naslovi . . . Eden in drugi brat sta si ostala tako slična ne samo v javnem življenju, ampak tudi v privatnem.“ Bil je eden med Hrvati delaven Hrvat, drugi med Slovenci delaven Slovenec, oba pa iz ene hiše doma. In tako mora biti.

Dr. Fr. Ilešič.

Ivan pl. Zajc. V zadnjih dneh aprila meseca so se v Zagrebu vršile razne prireditve v proslavo znamenitega skladatelja Ivana pl. Zajca. Zunanji povod za to je dala uprizoritev njegovega najnovejšega dela — alegorične opere „Prvi greh“, pri kateri priliki so — nekoliko zapozneno — praznovali tudi njegovo sedemdesetletnico. Ivan pl. Zajc je bil leta 1834. na Reki rojen in je brez dvojbe najplodovitejši skladatelj na slovanskem jugu. Dičnemu maestru kličemo i mi: Še mnoga leta!

Prešernova „Zdravica“ komponirana. Ruski komponist Gvozdoj je komponiral. Profesor varšavskega vseučilišča A. N. Sirotinin (Francev?) pa je letos poprosil predsedstvo „Slavjanskega Blagotvornega Družstva“ v Bolgariji, naj bi kateri bolgarski pesnik prevedel Prešernovo „Zdravico“ na bolgarski jezik, da bi se ob izvestnih prilikah mogla peti tudi bolgarski. Tej želji je ugodil D. K. Popov in Sirotinin je poslal njegov bolgarski prevod ruskemu komponistu. V organu imenovanega bolgarskega društva, v „Slavjanskem Glasu“, in sicer v drugi letošnji številki je objavljen bolgarski prevod: „Zdravica. Obědna pěsenъ za mažki ko rъ á Capella. Dumi otъ F. Prešernъ, převodъ otъ D. K. Popovъ, muzika otъ H. Gvozdovъ.“ Vzeta pa ni vsa „Zdravica“, ampak samo tri kitice, in to prva, druga in četrta. Uglasbena utegne postati „Zdravica“ širom popularna.

Dr. Fr. Ilešič.

Slovenske pesmi med Hrvati. V Zagrebu izhaja dvakrat na mesec „Pobratim“, zabavni in poučni list za odrasliju mladež. V lanski peti številki je prinesel prevod Vilharjeve legende „Lesena riba“ od Adolfa Makale, v deveti številki Zupančičeve pesmi „Večer na moru“ od Ivana Rad. Reberskega, v enajsti številki od istega prevajalca Vide Jerajeve „Balado“. V deveti številki so tudi „refleksije na svježem grobu slovenskog pjesnika“ Simona Gregorčiča (s sliko), ki jih je spisal isti g. Adolf Makale. To je vesel znak, da se baš list za odraslo mladež tako toplo zanima za našo književnost.

Dr. Fr. Ilešič.

Ruski slikarji. Rjepin je razstavil na zadnji „predvižni umetniški izložbi“ v Odesi nekaj novih prekrasnih umotvorov. Med njimi se posebno odlikujejo portreti grofa Solskega, pisatelja V. Stasova in Leonida Andrejeva ter slika „Narazvedkah“ (na rekognoscirovki), predstavljajoča mladega kazaka, na čigar licu sta vtisnjeni hkratu — opreznost in odločnost — Zdaj slika Rjepin ogromno sliko, ki jo je že davno zamislil in katera bo predočevala „Vračanje zaporožcev v ladji z nabega.“ Na ravno tej razstavi je vzbujalo pozornost tudi par slik N. K. Bodarevskega, stvaritelja prekrasne „Svatbe v Malorusiji“, in slika Bogdanova-

Bjelskega: „Talent“, predstavljajoča v kmetski sobi v somraku sedečega slabotnega, bedno oblečenega dečka, ki zre žalostno predse in igra na gosli. K. E. Makovskij, ki se je proslavil s svojim „Poljubnim običajem“ (Pocjelujnyj obrjad) in s „studijo moške glave“, dvema biseroma ruske umetnosti, ki jo moremo občudovati v peterburškem „muzeju Aleksandra III.“, je ravnokar končal veliko zgodovinsko sliko iz življenja Dmitrija Samozvanca. Učenec znamenitega Viktorja Vasnecova, M. V. Nesterov, je razstavil konec februarja v Moskvi okolo sto svojih umotvorov, katerih dve tretjini sta religiozne vsebine. Med njimi največja in obenem morebiti tudi najdovršenejša je slika „Sveta Rusija“: Kristus stoji sredi svojih apostolov in blagoslavlja ruski narod, ki se zbira k njemu, proseč tolažbe v svoji nesreči. Razen te sta zdaj v Moskvi obenem še dve slikarski izložbi: 1) mladega, prerano umrlega slikarja V. E. Borisova-Muškatova, ki se je proslavil s svojimi gobelinami, „Bisernim nakitom“ in studijami k sliki „Harmonija“, in 2) „Društva ruskih umetnikov“, kjer vzbuja pozornost zbirka umotvorov finega, nežno rišočega F. V. Botkina, ki je živel, slikal in umrl (1895. l.) v tujini. Med drugimi se odlikujejo po svoji dovršenosti in krasoti dela A. Benuâ in risbe V. A. Sjerova.

P—a.

Listnica uredništva. Gosp. Sl Pavlov v Mariboru. Vi ste uverjeni, tako posnemljemo iz Vašega pisma, da se je v „Zvonu“ natisnila že marsikatera slabša pesem, kot so Vaše. O takih stvareh ni da bi se človek prerekal. Toda pesmi, v katerih se nahajajo rime, kakor „zgubil — pustil“, vendar niso za tisk! Tudi motiv o „izgubljeni veri“ je že precej star! Sicer Vam pa nočemo vzeti vsega poguma! Mladi ste še in lahko postane še kaj iz Vas! —

Gospodična M. Z. v Gradcu. Vi pesnite na adresu urednikovo:

Vem, da pesmi moje	naj jih, kamor že hoče,
niso prav nič po modi;	pošlje: v nebesa ali v vica,
naj jih, kakor že hoče,	ali nazadnje še v pekel,
„Zvonov“ doktor presodi,	kar bo najbrž resnica . . .

No, če se hočemo že tako izražati, potem spadajo Vaši verzi vsekakor v vice! Treba jim še čiščenja, pile. In pa to morate znati bolje presoditi, kaj se sme priobčiti v „Zvonu“ in kaj se ne sme! — Kar pišete o žaljenju, si pač samo domišljate! . . . — Gosp. Barikova v Ljubljani. Prezgodaj ste začeli s pisateljevanjem! Najprej študirati, potem pisati! — F. M. K. Poslano ni za tisk, a nekaj je v Vaših pesmih, kar nas odvrta, izreči obsodbo nad njimi. Morda pošljete prihodnjič kaj dovršenejšega! — G. Phileas v Mariboru: Vaše pesmi kažejo talent. Samo tujega vpliva se skušajte otresti! Zadosti smo jih že čuli tistih o „vampirjih“ in „bakanalih“. Pesmico „V mraku“ natisnemo prilično, dasi nam naglas besede v njej ni povsem pogodu. Bolje je pač „sánjal“ nego „sanjál“! —

